

Estampes Montserratines:

El camí de plata

per Manuel Forasté

Segons la llegenda, la Verge de Montserrat fou trobada amagada en una balma de la muntanya i traslladada al pla de Santa Maria on hi havia una ermita dedicada a la Verge. De com era la imatge visigòtica primitiva, en quina data fou descoberta o quines foren les vicissituds del seu camí no en sabem, històricament, res, però la devoció ha mantingut el lloc on se suposa que fou trobada i hi va edificar una petita capella. (Gravat n° 1).

Aquesta modesta edificació es va anar enrunant amb els anys i com que la devoció no hi mancava fou al segle XVII que es va fer una total restauració. La marquesa de Tamarit va pagar les obres i, a més, féu arranjar tot el camí donant-li una amplada de tres metres. Aquesta obra durà tant temps, tingué tantes dificultats i costà tantes despeses que la gent va anomenar-lo ampullosament, el camí de plata.

A l'any 1812 vingué la guerra del francès i com a record del seu pas destructiu per la muntanya, a més d'incendià el Monestir també va cremar la petita capella de la Mare de Déu que va quedar totalment malmesa.

A l'any 1858 es va formar una Junta de Restauració Artística de la muntanya sota la iniciativa dels ducs de Montpensier i, efectivament, sis anys més

tard es va fer la inauguració de la restauració. L'edifici encara existent, és una petita esglésiola en forma de creu bizantina i coronada per un cimbori. A la part posterior se li va afegir un petit claustre amb unes dependències pel monjo que cuida del seu manteniment. A l'any 1912 se li va afegir l'atri d'entrada. (Gravat n° 2).

Uns anys més tard, i sota la iniciativa de Mossèn Collell, es varen instal·lar els

misteris del rosari arran de camí. Aquests misteris del Rosari Monumental foren costejats pel bisbe de Màlaga i per diferents famílies o associacions religioses. En la construcció dels valuosos monuments hi intervingueren els millors arquitectes del modernisme com Gaudí, Sagnier, Martorell, Villar, etc. i en les estàtues hi treballaren escultors de la talla dels Vallmitjana o Bernades i sobretot Llimona entre els anys del 1896 al 1914.

Aquesta meravella de marbres i ferro forjat que harmonitzada tan bé amb els roquissers de la muntanya fou motiu d'una gran devoció i es feien romeries que tot resant el rosari anaven a cantar la Salve al peu de la cova. Aquestes processons es feien també de nit i corglaçava la sang veure una corrua de llumenetes seguint el camí de prometença tot resant el rosari en el silenci del vespre.

Per facilitar-hi l'accés es va construir a l'any 1929 el funicular de la Santa Cova que almenys hi estalviava el penós camí de pujada.

Avui dia ja no s'hi va tant a la Cova, però encara es veu algun romeu que segueix aquesta tortuosa senda seguint els passos dels nostres avis i admirant el seu recorregut en un camí ample i planer gràcies a la marquesa de Tamarit que va abocar els seus diners per fer-li a la Verge un camí digne. El camí de plata.

